

[Stavad]

Vi stillede nogle spørgsmål i landbrugsudvalget under behandlingen i forrige samling, som vi ikke rigtig har fået noget svar på. Man har lavet nogle mærkelige kurver til os, men det er noget af det, vi skal have undersøgt nærmere. Vi har stillet et spørgsmål om, hvornår kurven skærer, hvis man skal belåne den forskel, der er i de første syv år, og lægger det til i de kommende års ydelser. Det bliver på et væsentlig senere tidspunkt. Det er rent faktisk det, der sker i praksis, hr. landbrugsminister, at man er nødt til at belåne en del af ydelserne, den inflation, der er, for at kunne betale.

Der har været megen tale om markedsvilkår – jeg tror specielt, det var hr. Collet, der var inde på det. Der er sket det, som hr. Collet også må have erfaret, at det konservative folkeparti efter mange og lange overvejelser gik med til en beskatning af de skattefrie institutioner, hvor vi fritog for beskatning af indeksobligationer. Det indebærer, at indeksobligationerne forlods har en fordel med den beskatningsprocent, der dér er tale om, fordi man er friholdt. Altså, hvis man kan få en rente, der ligger på de ca. 3½ pct., som er fradraget ved realrentebeskatningen, får man en lige så god dækning på indeksobligationer, fordi de er fritaget for beskatning, som man gør på almindelige, nominelle obligationer, hvor der er tale om en beskatning. Det betyder, at for de skattefrie institutioner kan man være tilfreds med en realrente på 3½ pct., hvor realrenten for øvrige papirer ligger på 8–9 pct. Det giver en ganske væsentlig forskel.

Jeg må indrømme, at det virkelig undrer mig, at det var hr. Collet, der fremførte det som den største anklage imod vores forslag, at det ikke kostede yderligere penge for staten. Jeg mindede hr. Collet om, at han ved behandlingen den 3. juni udtalte sig anderledes, end han havde udtalt sig til Tolvmandsforeningernes blad i marts måned, hvor han meget bramfrit siger, at det konservative folkeparti ikke ønskede yderligere selektiv støtte til dansk landbrug. De, der kunne klare sig, måtte klare sig, de, der ikke kunne klare sig, måtte altså gå ned. Det var sådan en let skarp fortolkning af det, hr. Collet sagde, men den holder, og derfor undrer det mig, at det var hr. Collet, der gik mest i rette med os, fordi det ikke kostede yderligere statskro-

ner. Jeg troede, at det ville have været et argument for hr. Collet.

Må jeg så vende mig til gældssaneringsloven, hvor landbrugsministeren har talt om, at der kommer ændringsforslag, som, hvis jeg har forstået det rigtigt, skal være med til at løse de misvækstproblemer, der er i landbruget. Jeg synes, det ville klæde os alle sammen, hvis vi fik den lovgivning forlænget, for jeg kan med min bedste vilje ikke se – nu kan jeg se, landbrugsministeren sidder ved siden af justitsministeren, og det synes jeg er betryggende – at man til en lov, som aldrig nogen sinde har haft det formål, pludselig kan komme med et ændringsforslag, der er noget helt nyt i relation til det lovforslag, vi behandler i dag om en forlængelse af fristen for ansøgning. I en lovgivning, som aldrig har haft det formål, vil landbrugsministeren komme med et ændringsforslag, som vil indføre en helt ny praksis i den lov. Det mener jeg med min beskedne baggrund – men jeg er sikker på, at justitsministeren vil kunne vejlede landbrugsministeren – må kræve en førstebehandling. Det synes jeg også tjener landbrugsministeren, for landbrugsministeren har jo megen velvilje i den sag. Socialdemokratiet og hr. Anker Jørgensen har udtalt, at vi er velvillige over for at finde en fælles løsning på problemet, og derfor synes jeg, det er urimeligt, at landbrugsministeren forsøger at køre på den måde.

Så var landbrugsministeren inde på, at der ikke var kommet nogen initiativer fra socialdemokratiet i sommerens løb. Det synes jeg var en interessant bemærkning. Vi har haft den opfattelse, at initiativet burde komme fra regeringen, ikke mindst efter at socialdemokratiet ved hr. Bjørn Westh den 27. maj 1983 sendte et brev til landbrugsministeren og stillede os til rådighed for videre forhandlinger. I det brev foreslog vi direkte, at vi brugte sommeren til at få løst disse problemer, så de var så afklarede, at de kunne lægges frem med et flertal bag i Folketinget til oktober. Der er intet sket.

Må jeg henvise til, hvad statsministeren sagde, da han tog forslaget tilbage, (Folketingstidende 1982–83, sp. 12833):

»Jeg er sikker på, at når vi f. eks. taler om landbrugets forhold, vil mange partier ønske at deltage i forhandlinger, og det er jo i smuk overensstemmelse med dagsordenen fra i går. Jeg tror, mange i socialdemokratiet